

ЧУДНИЯТ КОЖУХ

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Настъпила зла и студена зима. През такава зима само в лисичи кожух е топло. А Алдар-Косе мръзnel по цял ден в своето скъсано-прескъсано кожухче.

Тръгнал той из степта. Ръцете и краката му измръзнали, целият треперел, носът му посинял. Как да се спаси от тоя проклет студ. Вятърът свирел и щипел ушите и носа на хитреца.

Никъде из степта не се виждало нито дим, нито колиба. Напразно махал с камшика Алдар-Косе: мършавият му стар кон едва се мърдал.

„Лош кон — дълъг път“ — говорел на себе си конникът и клател глава. „Нито кучи лай се чува даже. Ще трябва далеч да се върви, а в тоя студ и вятър може да замръзне човек“.

Изведнъж гледа — някой язди насреща му. По хубавия бяг на коня Алдар-Косе веднага познал, че иде чорбаджия.

Хитрецът веднага намислил какво да прави.

Той разгърнал продупченото си кожухче, изправил се и запял весела песен.

Срещнали се двамата конника, спрели конете и се поздравили. Чорбаджията настръхнал от студ в топлия си лисичи кожух, а Алдар-Косе накривил шапка и пухтял също като че се препичал на слънце през горещ летен ден.

— Нима не ти е студено? — попитал чорбаджията хитреца.

— То в твоя кожух е студено, а в моя е много топло, — отговорил Алдар-Косе.

— Какъв е такъв твоя кожух? — учудил се чорбаджията.

— Та нима не виждаш?

— Виждам, че врани са изкълвали кожухчето ти и че в него има повече дупки отколкото здрави места! — присмял се богаташът.

— Та тъкмо това е хубавото, че има много дупки: през една дупка вятърът влиза, през друга излиза. Затова ми е топло на мене. Моят кожух не е обикновен.

„Трябва да му взема тоя чуден кожух“, помислил си чорбаджията.

„Ще се стопля най-последно, ако намъкна чорбаджийската шуба“, помислил си пък хитрецът.

— Продай ми твоя кожух, — казал чорбаджията на Алдар-Косе.

— Не го продавам: без него веднага ще замръзна.

— Вземи в замяна моя лисичи кожух, — предложил чорбаджията.

Алдар се преструвал, че не иска и да слуша, а с едно око гледал топлия кожух, а с другото се любувал на чорбаджийския кон.

— Ще ти дам кожуха си и пари отгоре, — отново предложил чорбаджията.

— Пари не ми трябват. Виж, ако ми дадеш и коня, тогава ще си помисля.

Зарадвал се чорбаджията, съгласил се, съблякъл кожуха си и дал хубавия си кон.

Облякъл Алдар-Косе лисичия кожух, яхнал чорбаджийския кон и полетял из степта надгонвайки вятъра.

Добре му било на Алдар-Косе да препуска от колиба на колиба на хубавия кон в топлия кожух. Във всяка колиба питали хитреца:

— Отгдето си взел тая шуба и тоя кон бегач?

— Аз имах чуден кожух със седемдесет дупки и деветдесет кръпки...

И Алдар-Косе размивал всички, като им разказвал как богатия чорбаджия се нахвърлил на скъсаното му кожухче и му дал своята лисича шуба.

Смеели се хората и угощавали хитреца, а когато смехът прекъсвал, Алдар-Косе винаги повтарял:

— Дали е дълъг пътя или къс, ще познае тоя, който го измине. Горчивото ядене от сладкото различава оня, който го яде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.